

În cauza Gaskin*,

* Nota grefierului: Cauza are numărul 2/1988/146/200. Primele două cifre indică poziția din anul introducerii plângerii, ultimele două - locul pe lista sesizărilor Curții de la origine și locul cererii inițiale (la Comisie).

Curtea Europeană a Drepturilor Omului statuând în ședință plenară, conform articolului 50 din regulamentul său și compusă din următorii judecători:

Dnii R. Ryssdal, președinte,
J. Cremona,
Thór Vilhjálmsson,
Dna D. Bindschedler-Robert,
Dnii F. Gölcüklü,
F. Matscher,
L.-E. Pettiti,
B. Walsh,
Sir Vincent Evans,
Dnii R. Macdonald,
C. Russo,
R. Bernhardt,
A. Spielmann,
J. De Meyer,
J.A. Carrillo Salcedo,
N. Valticos,
S.K. Martens,

precum și Dnii M.- A. Eissen, grefier, și H. Petzold, grefier adjunct ,

După ce a deliberat în Camera de Consiliu la 30 martie și 23 iunie 1989,

Pronunță următoarea hotărâre adoptată la 23 iunie 1989:

PROCEDURA

1. Curtea a fost sesizată la 8 martie 1988, de către Guvernul Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (Guvernul) și la 14 martie 1988 de către Comisia Europeană a Drepturilor Omului (Comisia), în termenul de 3 luni prevăzut de articolul 32 paragraful 1 și articolul 47 (articolul 32 - 1, articolul 47) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale (Convenția). La originea cauzei se află o cerere (nr. 10454/83) îndreptată împotriva Regatului Unit, prin care un cetățean al acestui Stat, Dl Graham Gaskin, a sesizat Comisia la 17 februarie 1983, în temeiul articolului 25 (articolul 25).

2. Cererea Comisiei face trimiteri la articolele 44 și 48 (articolul 44, articolul 48), precum și la declarația britanică, prin care se recunoaște jurisdicția obligatorie a Curții (articolul 46) (art. 46). La fel ca și cererea Guvernului, ea are drept scop obținerea unei decizii cu privire la chestiunea dacă faptele cauzei au dezvăluit o încălcare a articolului 8 (art. 8) de către Statul pârât, la care adaugă articolul 10 (art. 10).

3. Ca răspuns la demersul făcut în conformitate cu articolul 33 paragraful 3 d) din regulament, reclamantul a manifestat dorința de a participa la judecarea cauzei pendinte în fața Curții și a numit avocatul care urma să-l reprezinte.

4. Camera care urma a fi constituită includea, *ex officio* pe Sir Vincent Evans, judecător ales de naționalitate britanică (articolul 43 din Convenție) (articolul 43) și Dl R. Ryssdal, președintele Curții (articolul 21 paragraful 3b) din regulament). La 25 martie 1988, președintele Curții a tras la sorți, în prezența grefierului, numele celorlalți cinci membri, și anume Dl J. Pinheiro Farinha, Dl B. Walsh, Dl C. Russo, Dl R. Bernhardt și Dl N. Valticos (articolul 43 în fine din Convenție și articolul 21 paragraful 4 din regulament) (articolul 43).

5. Asumându-și președinția Camerei (articolul 21 paragraful 5 din regulament), Dl Ryssdal l-a consultat prin intermediul grefierului pe agentul guvernamental, pe delegatul Comisiei și avocatul reclamantului cu privire la necesitatea unei proceduri scrise (articolul 37 paragraful 1). În conformitate cu ordonanțele și directivele președintelui Camerei, grefierul a primit memoriul Guvernului la 30 august 1988 și cel al reclamantului la 1 septembrie 1988. În continuare, reclamantul a depus observații cu privire la aplicarea articolului 50 (articolul 50) din Convenție la 27 aprilie și 24 mai 1989, iar Guvernul la 16 iunie.

6. La 6 decembrie, președintele a fixat, pentru 28 martie 1989, data deschiderii procedurii orale după ce a consultat prin intermediul grefierului opiniile celor care urmau să se prezinte în fața Curții (articolul 38 din regulament).

7. La 23 februarie 1989, Camera a decis să respingă jurisdicția în favoarea Curții plenary (articolul 50 din regulament).

8. Dezbaterile s-au desfășurat în public la data stabilită, la Palatul Drepturilor Omului din Strasbourg. Curtea s-a întrunit mai întâi într-o ședință pregătitoare.

La audiere au participat:

- din partea Guvernului:

-

Dnii I.D. Hendry, avocat juridic

la Ministerul Afacerilor Externe și a al *Commonwealth*-ului,

agent,

N. Bratza, Q.C.,

avocat,

E.R. Moutrie, jurist pentru contencios, Ministerul
Sănătății și Securității Sociale,
Dna. A. Whittle, Ministerul Sănătății și
al Securității Sociale,

Dl R. Langham, Ministerul Sănătății și
al Securității Sociale,

Dra T. Fuller, jurist pentru contencios,
Consiliul Municipal din Liverpool,

Dl A. James, Consiliul Municipal din Liverpool, avocați;

- din partea Comisiei:
Dna G.H. Thune, delegat;

- din partea reclamantului:
Dl R. Makin, jurist pentru contencios la Curtea Supremă
avocat.

9. Curtea a ascultat declarațiile Dlui Bratza din partea Guvernului, a Dnei Thune din partea Comisiei și a Dl Makin din partea reclamantului, precum și răspunsurile la întrebările sale.

ÎN FAPT

10. Reclamantul este cetățean britanic și s-a născut la 2 decembrie 1959. După decesul mamei sale, la 1 septembrie 1960, el a fost luat în grija comunității din Liverpool, în temeiul articolului 1 din legea din 1984 cu privire la copii (*Children Act*, „legea din 1948”). Cu excepția a cinci perioade, care variază de la o săptămână la cinci luni pe parcursul cărora el a fost încredințat în grija tatălui său, reclamantul a rămas instituționalizat, cu acordul acestuia, până în 18 iunie 1974. La această dată, el s-a prezentat în fața tribunalului pentru copii (*Juvenile Court*) din Liverpool fiind vinovat de mai multe infracțiuni, printre care spargeri și hoție. Curtea a emis o ordonanță cu privire la persoana lui în temeiul articolului 7 din legea din 1969 privind copiii și adolescenții (*Children and Young Persons Act*). Reclamantul a încetat să se mai afle în grija comunității la 2 decembrie 1977, ziua în care Dl Gaskin a atins vârsta majoratului (optsprezece ani).

Mai înainte, reclamantul a stat cea mai mare parte a timpului la diferiți părinți adoptivi, în baza dispozițiilor regulamentului din 1955 cu privire la plasarea copiilor (*Boarding-Out of Children regulations*, „regulamentul din 1955”). Dispozițiile cereau autorității locale evidența unui dosar confidențial cu privire la reclamant (vezi paragraful 13 de mai jos).

11. Reclamantul pretinde că a fost maltratată în perioada cât s-a aflat în grija asistenților; la majoratul său el a încercat să afle de către cine și în ce condiții a fost îngrijit, pentru a-și putea soluționa problemele și pentru a-și cunoaște trecutul.

12. La 9 octombrie 1978, un funcționar social angajat al Consiliului din Liverpool i-a permis să consulte dosarele care se refereau la persoana lui păstrată cu strictețe de către serviciile sociale ale municipalității. Dl Gaskin le-a luat fără consimțământul comunității și le-a păstrat până la 12 octombrie 1978, dată la care el le-a restituit serviciilor în cauză.

I. Dosarul reclamantului și cererea de comunicare

13. Autoritățile locale au practica de a constitui dosare personale pentru fiecare copil pe care îl au în grijă, însă regulamentul din 1955 promulgat, aplicând articolul 14 din legea din 1948, îi obliga și îi obligă să facă aceasta, în cazul copiilor plasați într-o familie. Pasajele pertinente ale articolului 10 precizează:

„10. – (1) Autoritatea locală va deschide și va actualiza un dosar cu privire la

(a) fiecare copil pe care l-a plasat;

(b) (...)

(c) (...)

(2) (...)

(3) Fiecare dosar constituit, în conformitate cu regulamentul prezent sau un microfilm, sunt păstrate cel puțin timp de trei ani după ce interesatul atinge vârsta de optsprezece ani, sau după decesul său, în caz că acesta survine înainte de atingerea acestei vârste; microfilmul sau, dacă el nu există, dosarul vor fi deschise la orice moment pentru a fi inspectate de către o persoană autorizată de către ministru.”

14. În 1979 reclamantul, dorind să intenteze proceduri împotriva autorităților locale pentru despăgubiri pentru neglijență, a înaintat o cerere în conformitate cu articolul 31 din legea din 1970 privind administrarea justiției („legea din 1970”) pentru dezvăluirea înregistrărilor făcute de autorități pe parcursul perioadei în care s-a aflat în grija lor. Articolul 31 din legea din 1970 prevede, *inter alia*, că *High Court* va putea ordona comunicarea unei persoane susceptibile de a lua parte la procedurile în justiție pentru leziuni corporale.

15. *High Court* a organizat o audiere la 22 februarie 1980. Autoritățile locale au fost împotriva cererii, pe motiv că divulgarea și comunicarea dosarului erau împotriva interesului general. Persoanele de la care proveneau aceste informații erau medici, profesori, ofițeri de poliție și lucrători sociali, infirmiere de patronaj, părinți adoptivi și personalul instituțiilor de învățământ. Contribuțiile lor la dosar erau tratate cu strictețe

confidențialitate și era în interesul sistemului de asistență solicitarea dosarelor veridice și complete pe cât e posibil. Dacă tribunalul ordona comunicarea, funcționarea adecvată a serviciului de asistență al copiilor ar fi amenințată, deoarece informatorii ar ezita pe viitor să fie sinceri în rapoartele lor.

16. Reclamantul afirma că dosarul său care era în posesia autorităților locale trebuia să-i fie pus la dispoziție în baza principiilor generale aplicabile în materie, în scopul acțiunii pe care el intenționa să o angajeze împotriva autorităților locale pentru leziuni corporale. El a argumentat de altfel, că unele măsuri de control a îngrijirilor oferite de către autoritățile locale unui copil erau în interesul public.

17. Judecătorul nu a citit dosarul în cauză, însă a pus pe cântar interesul general de a menține un sistem eficient de asistență a copiilor și interesul particular al Dl Gaskin de a putea consulta dosarul său în vederea procesului preconizat. După ce a citat o cauză în care Lord Denning, președintele Curții de Apel (*Master of the Rolls*), a afirmat caracterul confidențial și privat al dosarelor stabilite în conformitate cu articolul 10 din regulamentul din 1955 (*Re D (Infants)*, *Weekly Law Reports („WLR”) 1970, vol. 1, p. 599*), el a făcut următoarea concluzie:

„Necesitatea, pentru buna funcționare a serviciului de asistență a copiilor, de a păstra caracterul confidențial al documentelor pertinente nu-mi provoacă nici o îndoială. Este vorba de un serviciu foarte important în fața căruia interesul individului, de asemenea, foarte important, trebuie să prevaleze. Fără nici o îndoială, consider că interesul general va fi mai bine servit dacă refuz comunicarea, ceia ce și fac.”

18. Reclamantul a atacat această decizie în fața *Court of Appeal*, care a confirmat-o în unanimitate la 27 iunie 1980. Conform ei, *High Court* a cântărit bine interesele concurente. Desigur, un tribunal trebuie uneori să examineze un document, de exemplu în cazul dubiilor serioase și dacă nu poate lua o hotărâre în favoarea interesului general sau în favoarea interesului particular fără a studia el însuși documentele, însă în speță nu era la fel. În consecință *Court of Appeal* a respins recursul și nu l-a autorizat pe Dl Gaskin să sesizeze Camera Lorzilor (*Gaskin împotriva Consiliului Municipal din Liverpool, WLR 1980, vol. 1, p.1549*).

II. Rezoluțiile municipalității din Liverpool privind accesul la dosarele personale

19. La 21 octombrie 1980, Consiliul Municipal din Liverpool a creat o subcomisie cu privire la dosarele de asistență a copiilor (*Child Care Records Sub-Comittee*, „subcomisia”), responsabilă de formularea recomandărilor privind accesul la dosarele personale ale serviciilor sociale și de cercetarea alegațiile reclamantului.

20. La 17 iunie 1982, subcomisia a preconizat să pună la dispoziție dosarele foștilor clienți ai serviciilor sociale, cu condiția anumitor garanții și restricții, în special, făcându-se referință la informațiile medicale și cele ale poliției. În ceia ce privește reclamantul, ea a fost preocupată de numărul plasamentelor pe parcursul perioadei în care s-a aflat în grija municipalității: ea a recunoscut că el putea, să dăuneze dezvoltării unui adolescent.

Ea nu a descoperit nici un element care să ateste faptul că agenții în cauză nu și-au îndeplinit îndatoririle cu atenție. Reclamantului i se oferea posibilitatea de a consulta dosarul său și de a face copii, cu excepția informațiilor medicale și celor ale poliției.

21. La 30 iunie 1982, o rezoluție a comisiei serviciilor sociale (*Social Services Committee*) a aprobat recomandările subcomisiei, sub rezerva unui amendament care lăsa la discreția membrilor corpului medical și al forțelor de poliție comunicarea datelor furnizate de ei. Cu toate acestea, Dl Lea, membru disident al subcomisiei, a insistat ca rezoluția să fie contestată; el a obținut o ordonanță intermediară care interzicea Consiliului Municipal să o aplice până la o hotărâre în fond sau până la noi ordine.

22. La 26 ianuarie 1983, Consiliul Municipal din Liverpool a aprobat o nouă rezoluție. În cea ce privește viitoarele dosare, subcomisia a reluat în esență termenii celei din 30 iunie 1982. Ea a mai adăugat restricții destinate să protejeze informațiile confidențiale și să împiedice în anumite cazuri accesul integral sau parțial la dosare. În cea ce privește informațiile obținute și compilate până la 1 martie 1983, s-a hotărât că ele vor fi comunicate doar cu acordul persoanelor care le-au furnizat. În consecință, subcomisia i-a împuternicit pe funcționarii municipali să facă legătura cu diferite persoane de la care proveneau informațiile din dosarul Gaskin, în scopul de a le comunica. Cu toate acestea, funcționarilor autorităților locale li s-a ordonat să nu aplice această rezoluție până la rezultatul acțiunii judiciare în curs. Dl Lea s-a retras la 13 mai 1983; la 29 iunie autoritatea locală a adoptat o nouă rezoluție care fixa pentru 26 ianuarie intrarea în vigoare a celei din 1 septembrie 1983.

23. La 24 august 1983, Ministerul Sănătății și Securității Sociale a adresat autorităților locale și celor sanitare circulara *LAC (Local Authorities Circular) (83) 14*, în virtutea articolului 7 din legea din 1970 cu privire la serviciile sociale ale autorităților locale (*Local Authority Social Services Act*); această lege enunță principiile care administrează comunicarea către interesați a informațiilor furnizate în dosarele personale la serviciile sociale. În articolul 3 circulara trasează liniile directoare: beneficiarii serviciilor sociale de ordin personal trebuiau, prin intermediul garanțiilor corespunzătoare, să poată lua cunoștință de menționările privind persoana lor care figurau în dosarele serviciilor sociale și, cu anumite excepții, să poată avea acces la acestea. Articolul 5 enumera în cinci rubrici motivele care permiteau să nu fie dezvăluită o informație, printre care protecția terților care au furnizat informații secrete, protecția surselor de informații și protecția aprecierilor confidențiale ale personalului serviciilor sociale. Articolele 6 și 9 defineau în termeni exacti politica de acces la dosarul clientului. Articolul 7 indica, în special, considerațiile care trebuiau comparate cu interesul autorului unei cereri de acces; lucrul cel mai relevant în speță era faptul că informațiile confidențiale furnizate de către o terță persoană nu puteau fi dezvăluite fără acordul acesteia. Articolul 9 prevedea totuși, că întrucât dosarele existente au fost alcătuite având la bază ideea că conținutul lor va rămâne pentru totdeauna confidențial, datele colectate înainte de introducerea noii politici nu vor fi în nici un caz dezvăluite fără consimțământul persoanei care a furnizat informația.

24. La 31 august 1983, *High Court* a autorizat *Attorney General* să solicite controlul judiciar al rezoluției din 26 ianuarie 1983, amendată la 29 iunie 1983, pentru depășirea limitelor considerate drept adecvate și, în special, pentru omiterea anumitor garanții importante cerute de circulara LAC (83) 14. Până la hotărârea în fond, ea a ordonat municipalității să nu aplice rezoluția în cauză.

25. La 9 noiembrie 1983, Consiliul Municipal din Liverpool a confirmat noua rezoluție a comisiei sale de servicii sociale. Datată din 18 octombrie 1983, ea enunța motive suplimentare pentru a nu dezvălui informațiile. Rezoluția prevedea ca reclamantul ar avea acces la dosarul său în măsura în care informatorii (sau în ceea ce privește anumite informații, directorul serviciilor sociale) și-au dat consimțământul; ea a ordonat contactarea fiecăruia dintre ei pentru a obține în prealabil acordul lor. În urma votării acestei rezoluții, conform circularei ministeriale LAC (83) 14 (paragraful 23 de mai sus), *Attorney General* și-a retras cererea sa de control judiciar.

26. Dosarul Dlui Gaskin conținea 352 de documente care proveneau de la 46 de persoane. La 23 mai 1986, o copie a 65 dintre ele, furnizate de către 19 persoane, a fost trimisă juristului pentru contencios al reclamantului. Acestea erau documente ale căror autori au acceptat să le comunice. Volumul diverselor contribuții dezvăluite varia de la o scrisoare până la mai multe scrisori și rapoarte.

27. Informatorilor care au refuzat să renunțe la confidențialitate nu li s-au cerut explicații. Cu toate acestea, ei au explicat, în special, că comunicarea putea să-i afecteze pe terți, că o contribuție care reiese din contextul său nu avea nici o valoare, că secretul profesional era pus în joc, că nu era un lucru obișnuit să se comunice rapoartele clienților și că din cauza timpului care s-a scurs este dificil de reamintit o scrisoare sau un raport.

Mai mult ca atât, în iunie 1986, un informator afirma că comunicarea era în detrimentul reclamantului însuși.

28. La 15 iunie 1986, directorul serviciilor sociale ale Consiliului Municipal din Liverpool a adresat juristului pentru contencios al Dlui Gaskin o scrisoare în următorii termeni:

„Mă refer la scrisoarea dumneavoastră din 11 iunie 1986.

Aș dori să vă pot fi de folos pe cât e posibil, însă mă întreb dacă nu există între noi o divergență de opinii. Cel puțin aceasta reiese din întrebările pe care dumneavoastră le adresați.

În consecință, nu cred că putem continua această corespondență cu succes deoarece, așa cum am mai spus, este la discreția celui care a furnizat cândva informația să renunțe sau nu la caracterul „confidențial” pe care îl avea inițial. Puțin importă motivele sale, fie ele bune sau rele.

Regret că nu pot să vă ajut în continuare.”

II. Evoluția legislativă ulterioară

29. La 1 aprilie 1989 a intrat în vigoare regulamentul din 1989 cu privire la accesul la dosarele personale ale serviciilor sociale (*Access to Personal Files (Social Services) Regulations*). Fiind publicat aplicând legea din 1987 cu privire la accesul la dosarele personale (*Access to Personal Files Act*) și fiind precizat prin circulara LAC (89) 2 către autoritățile locale, el obligă departamentele serviciilor sociale să permită fiecăruia accesul la datele personale care se referă la el, cu excepția datelor provenite de la membrii corpului medical și sub rezerva excepțiilor vizate în articolul 9. Acesta din urmă se referă, în special, la toate informațiile care pot să dezvăluie sau să indice interesatului, sau unei alte persoane care poate avea acces, identitatea terților – altul decât un angajat al serviciilor sociale – care nu au consimțit comunicarea.

Conform opiniei Guvernului, prin aplicarea articolului 9 paragraful 3 din regulament dosarele personale vor fi constituite pe viitor în virtutea principiului conform căruia informațiile care figurează în ele pot fi comunicate, cu excepția cazurilor când acestea riscă să dezvăluie identitatea informatorului sau terților. Conform articolului 2 paragraful 4 din legea din 1987 cu privire la accesul la dosarele personale, regulamentul din 1989 nu se aplică decât în cazul informației colectate după data intrării sale în vigoare, și anume după 1 aprilie 1989. El nu acționează mai retroactiv decât circulara LAC (83) 14, care regla adoptarea rezoluției menționate în paragraful 25 de mai sus și comunicarea parțială ulterioară a documentelor Dlui Gaskin.

PROCEDURA ÎN FAȚA COMISIEI

30. Reclamantul a sesizat Comisia la 17 februarie 1983 (cererea nr. 10454/83). El pretindea că refuzul de a-l lăsa să consulte dosarul privind persoana sa și care era păstrat de municipalitatea din Liverpool încălca dreptul său la viața privată și de familie, garantat de articolul 8 (articolul 8) din Convenție și dreptul său de a primi informații, protejat de articolul 10 (articolul 10). El invoca, de asemenea, articolele 3 și 13 din Convenție și 2 din Protocolul nr. 1 (articolul 3, articolul 13, P1-2).

31. La 23 ianuarie 1986, Comisia a considerat admisibilă plângerea reclamantului privind refuzul Consiliului Municipal din Liverpool de a-i permite accesul la dosarul său, însă a declarat plângerea inadmisibilă pentru surplus.

În raportul său din 13 noiembrie 1987 (articolul 31) (art. 31), Comisia a hotărât, cu șase voturi contra șase, cu votul preponderent al președintelui, că procedurile și deciziile care au dus la refuzul accesului încălcau articolul 8 (art. 8) din Convenție. Ea stabilea în continuare, cu unsprezece voturi și o abținere, că nu a existat nici o încălcare a articolului 10 (art. 10) din Convenție.

Textul integral al avizului Comisiei și al opiniilor parțial disidente sunt anexate la prezenta hotărâre.

CONCLUZII PREZENTATE CURȚII DE CĂTRE GUVERN

32. La audierea din 28 martie 1989, Guvernul a reținut concluziile memoriului său prin care invita Curtea să declare:

„i. că faptele nu relevau nici o încălcare a drepturilor garantate reclamantului de către articolul 8 (art. 8) din Convenție;

ii. că faptele nu relevau nici o încălcare a drepturilor garantate reclamantului de către articolul 10 (art. 10) din Convenție.”

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA OBIECTUL LITIGIULUI

33. Unica plângere care a fost considerată admisibilă de către Curte a fost: lipsa continuă de acces a reclamantului la întregul său dosar personal păstrat de Consiliul Municipal din Liverpool (paragraful 31 de mai sus). Problema a apărut atunci când Dl Gaskin a cerut comunicarea documentelor în scopul procesului pe care dorea să-l intenteze împotriva autorității locale (paragrafele 14-18 de mai sus), însă Curtea a fost sesizată doar de probleme ridicate conform articolelor 8 și 10 (art. 8, art. 10) privind procedurile și deciziile în virtutea cărora reclamantului i s-a refuzat accesul posterior respingerii cererii în cauză (paragrafele 93 și 104 din raportul Comisiei).

II. CU PRIVIRE LA ÎNCĂLCAREA PRETINSĂ A ARTICOLULUI 8 (articolul 8)

A. Cu privire la aplicabilitate

34. Reclamantul a pretins încălcarea articolului 8 (art. 8) din Convenție care prevede:
„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în executarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora”.

35. Guvernul a afirmat inițial că dosarul, în sine, nu făcea parte din viața privată a reclamantului: datorită faptului că el consta din datele colectate de către și pentru autoritățile locale, nici conținutul său, nici problema accesului nu se află în domeniul de acțiune al articolului 8 (art. 8).

În fața Curții, Guvernul nu reia această teză; el se concentrează asupra punctului de a ști dacă a existat o ingerință în dreptul reclamantului cu privire la respectarea vieții sale

private sau dacă nu au fost respectate obligațiile pozitive, inerente articolului 8 (art. 8), pentru a asigura respectarea acestuia de către sistemul său juridic și administrativ.

36. Pentru Comisie „dosarul înlocuia amintirile și experiența părinților unui copil neinstituționalizat”. El ar fi conținut fără îndoială precizări privind aspectele foarte personale ale copilăriei, evoluției și antecedentelor reclamantului și ar putea, în consecință, să reprezinte principala sa sursă de informație cu privire la trecutul său și anii de formare. Astfel, imposibilitatea de a-l consulta ridică probleme conform articolului 8 (art. 8).

37. Curtea a fost de acord cu Comisia. Informațiile păstrate în dosar se referă fără îndoială la „viața privată și de familie” a Dlui Gaskin la un asemenea nivel, încât problema accesibilității lor pentru interesat intră în domeniul articolului 8 (art. 8).

Prin această concluzie, Curtea nu exprimă nici o opinie cu privire la întrebarea de a ști dacă drepturile generale de acces la datele și informațiile personale pot fi deduse din paragraful 1 din articolul 8 (art. 8-1). Curtea nu este chemată să decidă abstract mari probleme de principiu în materie, însă să decidă în cazul concret al reclamantului.

B. Abordarea articolului 8 (art. 8) în speță

38. Așa precum reiese din hotărârea Johnston și alții din 18 decembrie 1986, articolul 8 (art. 8), „cu toate că scopul esențial al articolului 8 (art. 8) este de a proteja individul împotriva ingerinței arbitrare a autorităților publice, (...) pot provoca, în plus obligații pozitive inerente cu privire la respectarea efectivă a vieții de familie ” (*seria A, nr. 112, p. 25, paragraful 55*).

39. Conform Comisiei, „respectarea vieții private cere ca fiecare să poată stabili detaliile privind identitatea sa ca ființă umană și ca în principiu autoritățile să nu le împiedice să obțină informații fundamentale, fără justificări specifice”.

Ea citează în raportul său hotărârea *Leander* din 26 martie 1987, în care Curtea a constatat:

„Atât păstrarea, cât și comunicarea informației, care a fost însoțită de refuzul de a-i acorda Dlui Leander posibilitatea de a combate [informațiile în cauză], aduc o atingere la dreptul la viața privată, garantat de articolul 8 paragraful 1 (art. 8-1)” (*Seria A nr. 116, p. 22, paragraful 48*).

Dosarul la care Dl Gaskin dorește să aibă acces diferă de cel despre care era vorba în cauza *Leander*. Cu toate acestea, informațiile colectate și păstrate de autoritățile locale se referă la identitatea fundamentală a reclamantului și oferă unica informație coerentă cu privire la copilărie și la anii săi de formare. De aici, refuzul de a permite consultarea dosarului reprezintă o atingere la dreptul la viața privată, care trebuie examinat din punctul de vedere al paragrafului 2 din articolul 8 (art. 8-2).

40. Conform opiniei Guvernului, litigiul de față se referă în mod special la obligațiile pozitive ale Statului în sensul articolului 8 (art. 8), în timp ce hotărârea Leander se referea la obligațiile negative care reieșiau din acest text, la protecția împotriva ingerințelor arbitrare ale autorităților publice.

În opinia lor, reclamantul nu s-a plâns de ingerința directă a unei autorități publice în drepturile garantate de articolul 8 (art. 8), însă de faptul că Statul nu i-a asigurat prin sistemul său juridic sau administrativ dreptul la respectarea vieții private și de familie. Fără îndoială, sistemul administrativ nu acorda cuiva în situația reclamantului un drept absolut și nelimitat de acces la dosarul său, însă existența acestor obligații pozitive implicau în profitul Statului o marjă largă de apreciere. În fiecare caz trebuie cercetat faptul dacă, ținându-se cont de marja largă de apreciere, a fost stabilit un echilibru just între interesele concurente, și anume interesul public de funcționare efectivă a sistemului de protecție al copiilor și interesul reclamantului de a consulta o dare de seamă coerentă a istoriei sale personale.

41. Circumstanțele cauzei se deosebesc efectiv de cele ale cauzei Leander, în care Curtea a constatat că Guvernul pârât a încălcat drepturile garantate de articolul 8 (art. 8) colectând, memorizând, utilizând și divulgând informații secrete care-l priveau pe reclamant. Cu toate acestea, la fel ca și în cauza Leander, există un dosar care conține date cu privire la istoria personală a Dlui Gaskin pe care el nu a avut posibilitatea să o studieze integral.

Cu toate acestea, Dl Gaskin nu denunță desigur faptul că au fost colectate și memorizate informații cu privire la persoana sa; el nu pretindea că au fost folosite în detrimentul său. În rest, compilarea lor nu a servit în aceleași scopuri ca și în cauza Leander. El protestează însă împotriva refuzului de a-i permite accesul la acele informații. Într-adevăr, refuzându-i accesul complet la dosarul său, nu se poate spune că Regatul Unit a comis o ingerință în viața privată și de familie a Dlui Gaskin. În ceea ce privește un asemenea refuz, reclamantul „s-a plâns în esență nu de o acțiune, ci de lipsa de acțiune a Statului” (*hotărârea Airey din 9 octombrie 1979, Seria A nr. 32, p. 17, paragraful 32*).

Astfel, trebuie determinat faptul dacă Regatul Unit a tratat cererile reclamantului într-un mod incompatibil cu obligația pozitivă ce reiese din articolul 8 (art. 8).

C. Respectarea articolului 8 (art. 8)

42. Conform jurisprudenței constante a Curții, pentru a ști dacă a existat o asemenea obligație se va lua în considerație „echilibrul just ce trebuie stabilit între interesul general și cel al individului”; „căutând acest echilibru, obiectivele enumerate în paragraful 2 din articolul 8 (art. 8-2) pot juca un anumit rol, cu atât mai mult că această dispoziție vorbește doar de „ingerințele” în exercitarea dreptului protejat de primul paragraf și vizează în consecință obligațiile negative care decurg” (*hotărârea Rees din 17 octombrie 1986, Seria A nr. 106, p. 15, paragraful 37*).

43. Împreună cu Comisia, Curtea a estimat faptul că caracterul confidențial al documentelor din dosar contribuia la buna funcționare a sistemului de asistență al copiilor și, în această măsură, urmarea un scop legitim: proteja nu doar drepturile persoanelor care au contribuit cu informații („informatorii”), ci și a copiilor care aveau nevoie de asistență.

44. În ceea ce privește politica generală privind divulgarea informațiilor ce figurează în dosare, Guvernul a invocat circulara către autoritățile locale din 24 august 1983 (paragraful 23 de mai sus). El a atras atenția la articolul 3 conform căruia, cu anumite excepții, orice persoană care dorește poate avea acces la dosarul său. Circulara a fost reluată, în esență, în rezoluția comisiei serviciilor sociale a Consiliului Municipal din Liverpool din 18 octombrie 1983 (paragraful 25 de mai sus) .

Conform Guvernului, ele recunoșteau ambele importanța pe care o capătă accesul unei persoane la dosarul serviciului de asistență al copiilor și în același timp, importanța respectării anonimatului informatorilor. Nu ar fi vorba de o simplă protejare a intereselor private ale informatorilor, însă de interesul general mult mai larg. Funcționarea adecvată a serviciului de asistență al copiilor depindea de aptitudinea responsabililor de a se documenta în ceea ce privește organismele profesionale și membrii lor, cum ar fi medicii, psihiatrii și profesorii, dar și persoanele particulare precum părinții adoptivi, prietenii, vecinii, etc. Guvernul menționa că ei nu ar dori să colaboreze dacă nu s-ar păstra anonimatul informatorilor iar sursele de informații s-ar reduce considerabil, ceea ce ar dăuna eficienței serviciului de asistență al copiilor.

Guvernul adăugă și importanța specială a articolului 5 din circulară, cu privire la dreptul persoanelor care au furnizat informații cu condiția, clar exprimată că nu vor fi dezvăluite, și a articolului 7 care interzice persoanei interesate comunicarea informațiilor confidențiale provenite de la terți fără consimțământul acestora. El insistă, de asemenea, asupra articolului 9, în termenii căruia dosarele anterioare introducerii noii politici au fost în general stabilite în baza principiului conform căruia conținutul lor nu va fi dezvăluit niciodată clienților și, în consecință, nu vor fi dezvăluite fără acordul informatorilor.

În această privință, el stabilește că e corect, rațional, rezonabil și compatibil cu obligațiile sale, în sensul articolului 8, echilibrul pe care circulara și rezoluția caută să-l stabilească între interesele individului, care dorește să-și consulte dosarul, pe de o parte, și pe de altă parte, interesele celor care au contribuit cu informații confidențiale și interesul general vast de menținere a unor dosare complete și veridice. Regatul Unit ar fi putut în consecință să asigure Dlui Gaskin dreptul la „respectarea vieții sale private”.

45. Cu toate acestea reclamantul contestează acest fapt. El a subliniat schimbarea radicală survenită în poziția Guvernului de la publicarea circularei LAC (83) 14 în august 1983. De aici reiese că conform unei „opinii din ce în ce mai răspândite”, beneficiarii prestațiilor sociale personale trebuie să poată cunoaște ceea ce dosarele spun în adresa lor. Legea din 1987 cu privire la accesul la dosarele personale, precum și regulamentul său de aplicare din 1989 cu privire la dosarele personale ale serviciilor sociale, arătau în ce măsură autoritățile locale britanice urmau să dezvăluie pe viitor informațiile de genul celor solicitate de către Dl Gaskin (paragraful 29 de mai sus).

În calitate de exemplu, Dl Gaskin a explicat detaliat că dorește să stabilească starea sa medicală, lucru care nu era posibil fără consultarea dosarului și a avizelor unui expert.

46. În ceea ce privește caracterul confidențial pretins al acestui dosar, reclamantul a menționat că nu era clar în ce mod sau de ce informatorii au dorit ca informațiile pe care le-au furnizat să rămână confidențiale, și dacă o condiție asemănătoare a fost în mod explicit stipulată la acea epocă sau a fost prezumată.

Guvernul a indicat, în răspunsul la întrebarea Curții în această privință, că orice informație introdusă într-un dosar deschis în virtutea regulamentului din 1955 (paragraful 35 de mai sus) este considerat ca fiind furnizată în secret, doar dacă natura sa indică contrariul sau dacă informatorul acceptă să o divulge. Acest principiu ar reieși din articolul 10, în termenii căruia orice persoană împuternicită de ministru poate să-și consulte dosarul. Curtea de Apel a avut, într-o cauză privind tutela, dovada caracterului confidențial atribuit acestuia din urmă (*Re D (infants), All England Law Reports 1970, vol. 1, p. 1089, paragraful 17 de mai sus*).

47. Trebuie notat faptul că, căutând în acest context concilierea intereselor concurente cărora le făcea față, Consiliul Municipal din Liverpool a contactat diverși informatori pentru a-i convinge să renunțe la caracterul confidențial. Din patruzeci și șase de informatori nouăsprezece și-au dat consimțământul și Dlui Gaskin i-au fost comunicate 65 din 352 documente, însă el a dorit să aibă acces la dosarul său integral (paragraful 26 de mai sus).

Comisia a constatat că reclamantul nu a beneficiat de o procedură care să asigure examinarea cererii cu privire la fiecare dintre elementele dosarului în cazurile în care consimțământul nu este necesar. În concluzie, ea estimează că „absența unui mecanism care să echilibreze interesul reclamantului de a accesa la dosar cu cerința de confidențialitate a anumitor informatori, precum și preferința ulterioară automată acordată intereselor informatorilor asupra celor ale reclamantului,” era disproporțională în ceea ce privește scopul urmărit și nu se putea spune că era necesară într-o societate democratică.

48. În această privință, Guvernul a afirmat că Regatul Unit nu era singurul Stat european care nu dispunea de o procedură generală independentă pentru a cântări interesele conflictuale. La fel cum se întâmplă în alte State membre, procedura care există ar fi funcționat doar în ipoteza unei instanțe judiciare în curs sau preconizate. Mai mult ca atât, circulara LAC (83) 14 a stabilit deja un echilibru între interesele menționate. Nu a existat un refuz total de acces la dosar. A fost permis accesul la informația care nu era confidențială și a fost permis accesul la informațiile confidențiale în măsura în care autoritățile locale competente au reușit să obțină permisiunea informatorului. În ceea ce privește pretinsa prevalare a interesului informatorului asupra celui al reclamantului, Guvernul a considerat că nu ar fi rezonabil și arbitrar să-și atribuie dreptul de a se lipsi de consimțământul primului sau de a nu lua în considerație caracterul confidențial. În afară de aceasta, el invocă declarația conținută în opinia parțial disidentă a unui membru al

Comisiei, conform căreia acțiunea în acest mod ar încălca o obligație morală și ar amenința buna funcționare a serviciului de asistență al copiilor.

Reclamantul a menționat că în sistemul circularei, există riscul de a nu putea cere acordul lor pentru unii informatori dacă nu se cunoaște identitatea sau adresa acestora. În asemenea caz, poate să existe o parte a dosarului care nu va fi niciodată dezvăluită unei persoane. Dl Gaskin a citat, de asemenea, și exemplul rapoartelor pregătite în comun de către informatori în care unul și-a dat acordul, iar altul nu.

49. În opinia Curții, persoanele aflate în situația reclamantului au un interes primordial protejat de Convenție, de a primi informațiile care le sunt necesare pentru a cunoaște și înțelege copilăria și anii lor de formare. Cu toate acestea, trebuie, să se ia în considerație de asemenea, faptul că caracterul confidențial al dosarelor oficiale are o importanță deosebită în cazul în care se dorește colectarea informațiilor obiective și sigure; în afară de aceasta, poate fi necesar de a proteja terții. În ce privește acest ultim aspect, un sistem precum cel britanic, care permite accesul la dosare în dependență de consimțământul informatorilor, poate fi considerat în principiu compatibil cu articolul 8 (art. 8), ținându-se cont de marja de apreciere a Statului. Cu toate acestea, Curtea consideră că în acest sistem interesele individului care caută acces la dosarele cu privire la viața sa privată și de familie trebuie să fie asigurate atunci când un informator nu răspunde sau nu-și dă consimțământul. Nu a fost la fel și în speță.

Astfel procedurile urmărite nu au asigurat vieții private și de familie a Dlui Gaskin respectarea prevăzută de articolul 8 (art. 8), care a fost deci încălcat.

III. CU PRIVIRE LA ÎNCĂLCAREA PRETINSĂ A ARTICOLULUI 10 (art. 10)

50. Conform reclamantului, faptele denunțate de el ca fiind contrare articolului 8 (art. 8) au încălcat și articolul 10 (art. 10), care prevede:

« 1. Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică Statele să supună societățile de radiodifuziune, de cinematografie sau de televiziune unui regim de autorizare.

2. Exercițarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești ».

51. Conform Comisiei articolul 10 (art. 10) nu dădea reclamantului, în circumstanțele cauzei, dreptul de a obține, împotriva voinței autorității locale, accesul la dosarul păstrat de aceasta. Guvernul a fost de acord.

52. La fel ca și în hotărârea Leander care a fost citată anterior, Curtea a estimat că „libertatea de a primi informații (...) interzice în esență unui guvern să împiedice pe cineva să primească informații pe care alții doresc sau pot să le-o furnizeze” (seria A nr. 116. p. 28, paragraful 74). În circumstanțele prezentei cauze, articolul 10 nu obligă Statul pârât să comunice interesatului informațiile în cauză.

53. Astfel nu a existat nici o ingerință în dreptul Dlui Gaskin de a primi informații, așa cum era prevăzut de articolul 10 (articolul 10).

IV. CU PRIVIRE LA APLICAREA ARTICOLULUI 50 (art. 50)

54. Reclamantul a solicitat o satisfacere echitabilă în virtutea articolului 50 (art. 50), care prevede:

„Dacă decizia Curții declară că o decizie luată sau o măsură dispusă de o autoritate judiciară sau de oricare altă autoritate a unei Părți contractante este în întregime sau parțial în opoziție cu obligațiile ce decurg din prezenta (...) Convenție și dacă dreptul intern al acelei Părți nu permite să se șteargă decât incomplet consecințele acestei decizii sau acestei măsuri, decizia Curții acordă, dacă este cazul, părții lezate reparație.”

A. Prejudiciu material

55. În primul rând, Dl Gaskin a cerut pentru pierderea unor câștiguri din trecut și viitor, în total peste 380 000 £. El a pretins că ele au dăunat perspectivelor sale de angajare.

Guvernul a menționat că nu există nici o legătură de cauzalitate între preținsele pierderi care au fost suferite și încălcările preținse ale Convenției.

56. Curtea a notat că chiar dacă interesatul a beneficiat de o procedură de tipul celei descrise în paragraful 49 de mai sus, nimic nu dovedește că i-au fost comunicate documentele litigioase nici, în caz afirmativ, că resursele sale ar crește în viitor. Astfel, aceste pretenții trebuie respinse.

B. Prejudiciu morale

57. Reclamantul a cerut, de asemenea, compensarea prejudiciilor morale datorate mizeriei, umilirii și anxietății pe care le-a suferit. Lacunele educației sale au dat o lovitură ireparabilă situației și demnității sale.

Conform Guvernului nu se poate admite că reclamantul a pierdut șansele reale care ar justifica acordarea unei satisfacții echitabile pentru daune morale. Chiar și

presupunând contrariul, Dl Gaskin nu ar fi demonstrat nici o legătură de cauzalitate între un asemenea prejudiciu și orice încălcare depistată a Convenției.

58. Curtea recunoaște că interesatul a putut suferi un stres afectiv și neliniște din lipsa unei proceduri menționate în paragraful 49 de mai sus.

Statuând echitabil ea a acordat 5000 £ în acest sens.

C. Costuri și cheltuieli

59. Reclamantul a cerut rambursarea costurilor și cheltuielilor. El a calculat suma totală în baza a 650 de ore de lucru a judecătorului în contencios, cu tariful de 60 £ pe oră multiplicată de trei ori pentru a reflecta importanța și complexitatea cauzei. Astfel s-a ajuns la suma de 117 000 £.

Curtea va cerceta această cerere în conformitate cu criteriul stabilit (*vezi, printre altele, hotărârea Belios din 29 aprilie 1988, Seria A nr. 132, p. 33, paragraful 79*).

1. Costuri asumate la nivel național

60. Conform Guvernului costurile asumate la nivel național nu au fost cele pentru a remedia o încălcare a Convenției: Dl Gaskin nu ar fi invitat jurisdicțiile britanice să ordone comunicarea dosarului său personal decât în contextul unei acțiuni de despăgubire preconizate de către el.

Curtea a admis că pot fi luate în considerație doar cheltuielile suportate ulterior finalizării procedurilor interne (*vezi paragraful 33 de mai sus*). Iată de ce este corespunzător de a include acest aspect al cererii în examinarea realizată în paragrafele 61 și 62 de mai jos.

2. Cheltuieli suportate în procedurile europene

61. Guvernul a contestat suma cerută. El a luat în considerație numărul de ore indicat și a adăugat că tariful orar normal perceput se situează între 36 și 60 £. În această privință, el invocă, de asemenea paragraful 15 d) din hotărârea B. împotriva Regatului Unit din 9 iunie 1988 (seria A nr. 136–D, p. 34) care indica că suma de 70 £ poate fi considerată rezonabilă, în dependență de natura cauzei.

Guvernul nu neagă faptul că reclamantul și-a luat niște angajamente care depășesc plățile oferite de Consiliul Europei pentru asistență judiciară. Dacă Curtea trebuia să aloce o sumă, aceasta nu ar trebui să depășească nivelul obișnuit în cauze comparabile.

62. Curtea nu găsește rezonabilă suma globală revendicată. Ținându-se cont de ansamblul circumstanțelor și statuând în echitate, ea a stabilit că Dl Gaskin are dreptul,

pentru costuri și cheltuieli, la rambursarea a 11 000 £, minus 8 295 franci francezi care au fost deja plătiți pentru asistență juridică.

DIN ACESTE MOTIVE CURTEA

1. *Hotărâște*, cu unsprezece voturi contra șase că a existat o încălcare a articolului 8 (articolul 8);

2. *Hotărâște*, în unanimitate, că nu a existat nici o încălcare a articolului 10 (articolul 10);

3. *Hotărâște* cu nouă voturi contra opt că Regatul Unit trebuie să achite reclamantului 5 000 £ (cinci mii lire) pentru prejudicii morale și 11 000 £ (unsprezece mii lire) pentru costuri și cheltuieli minus 8 295 (opt mii două sute nouăzeci și cinci) franci francezi, sume convertibile în lire sterline la rata de schimb de la data hotărârii de față, plus taxa pe valoarea adăugată pentru sold.

4. Respinge cererea de satisfacție echitabilă pentru surplus.

Redactată în limbile franceză și engleză, apoi pronunțată în ședință publică la Palatul Drepturilor Omului de la Strasbourg, la 7 iulie 1989.

Semnat: Rolv RYSSDAL
Președinte

Din partea grefierului
Semnat: Herbert Petzold
Grefier adjunct

În conformitate cu articolele 51 paragraful 2 (articolul 51-2) din Convenție și 52 paragraful 2. din regulament, următoarele opinii separate sunt anexate acestei hotărâri:

- opinia disidentă comună a Dlui Ryssdal, Dlui Cremona, Dlui Gölcüklü, Dlui Matscher și Sir Vincent Evans;
- opinia disidentă a Dlui Walsh.

Parafat: R.R.

Parafat: H.P.

OPINIA DISIDENTĂ COMUNĂ A DLUI RYSSDAL, CREMONA, GÖLCÜKLÜ, MATSCHER ȘI SIR VINCENT EVANS

(Traducere)

1. Suntem de acord cu cele constatate de majoritatea Curții conform căreia documentele furnizate dosarului autorității locale cu privire la viața privată și de familie a Dlui Gaskin într-un mod încât problema accesibilității interesatului intră în domeniul articolului 8 (art. 8). Cu toate acestea, nu admitem că a existat o încălcare a articolului 8 (art. 8) în această cauză.

2. Jurisdicțiile engleze au afirmat clar caracterul confidențial al dosarelor personale constituite în virtutea articolului 10 din regulamentul din 1955 cu privire la plasarea copiilor în perioada în care Dl Gaskin a fost instituționalizat, în special hotărârea *Re D. (Infants) [1970] 1 WLR 599*, pe care *High Court* și *Court of Appeal* au respectat-o în deciziile lor din 1980 respingând cererea Dlui Gaskin de comunicare a documentelor (paragrafele 14-18 din hotărârea Curții). Judecătorul Boreham, de la *High Court*, ale cărui concluzii în această privință au fost acceptate de către *Court of Appeal*, a declarat că „necesitatea, pentru buna funcționare a serviciului de asistență al copiilor, de a păstra caracterul confidențial al documentelor pertinente nu-[i] provoacă nici o îndoială”.

3. Precum Comisia și Curtea au recunoscut ambele, confidențialitatea conținutului dosarului urmărea unul sau mai multe scopuri legitime. Ea proteja nu doar drepturile celor care au furnizat în secret informațiile, însă servea de asemenea, contribuind la eficiența sistemului de asistență a copiilor, să potejeze drepturilor copiilor care aveau nevoie de asistență.

4. Desigur, alte State contractante duc o politică mai deschisă în ceea ce privește accesul la dosarele personale și aceasta este atitudinea pe care Marea Britanie o adoptă prin funcționarea legii din 1987 cu privire la accesul la dosarele personale și prin funcționarea regulamentului său de aplicare în ceea ce privește informațiile care vor fi păstrate pe viitor. Cu toate acestea, în opinia noastră, ar fi greșit să modificăm retrospectiv baza pe care dosarele existente au fost constituite. Abordând întrebarea cu privire la accesul la acestea, inclusiv accesul la dosarul Dlui Gaskin, trebuie luate în

considerație condițiile de confidențialitate conform cărora au fost furnizate informațiile ce figurează în dosar.

5. Dl Gaskin pretinde că respectarea vieții sale private și de familie prevăzute de articolul 8 (art. 8), implică pentru el un drept de acces integral la dosarul său. Cercetând dacă Guvernul pârât are obligația pozitivă de a-i acorda un asemenea acces, Curtea, în conformitate cu jurisprudența constantă, ține cont de „echilibrul just care trebuie respectat între interesul general și interesele individului” (paragraful 42 din hotărâre). În hotărârea sa *Abdulaziz, Cabales și Balkandali* (Seria A nr. 94, p. 33, paragraful 67) ea a menționat, de asemenea, că noțiunii de „respect” îi lipsește claritatea, mai ales când obligațiile pozitive caracteristice articolului 8 (art. 8) sunt în cauză. Astfel este vorba de un domeniu în care Statele Contractante se bucură de o marjă largă de apreciere pentru a determina, în funcție de necesitățile și resursele comunității și ale indivizilor, măsurile care trebuie întreprinse pentru a asigura respectarea Convenției.

6. Din hotărârea de față reiese implicit că în viziunea Curții reclamantul nu trebuie, în pofida confidențialității conținutului dosarului, să aibă acces la întregul dosar: accesul poate fi autorizat doar într-un mod selectiv.

7. După părerea Guvernului, autoritățile britanice, au scris câte o scrisoare fiecărui informator, care a contribuit la formarea dosarului, pentru a obține permisiunea de a dezvălui informațiile pe care le-au furnizat și apoi au făcut disponibile reclamantului documentele furnizate de către persoanele care și-au dat consimțământul, autoritățile britanice au făcut tot posibilul pentru a satisface cererea de acces a reclamantului. Conform Guvernului divulgarea informațiilor colectate în secret fără consimțământul persoanei ar fi complet incorectă și ar reprezenta o încălcare a bunei credințe.

8. Curtea a considerat că decizia finală conform căreia accesul trebuie să fie permis în cauzele în care informatorii nu răspund sau refuză să-și dea consimțământul trebuie să fie luată de către o autoritate independentă (vezi paragraful 49 din hotărâre). În măsura în care un asemenea sistem presupune comunicarea informațiilor primite în secret fără acordul informatorului, acest sistem trebuie supus unei cauțiuni deoarece el nu asigură într-un mod echitabil și adecvat respectarea și protejarea poziției acestuia din urmă.

9. După părerea noastră, procedura respectată de autoritățile britanice pentru a determina la care părți ale dosarului Dl Gaskin putea avea acces, trebuie să fie cea care stabilea un echilibru just între interesele în cauză.

10. Și, în final, nu suntem de acord cu faptul că achitarea prejudiciilor morale este justificată în această cauză. Tensionarea și frica pe care reclamantul fără îndoială le-a suferit s-au datorat refuzului de a-i permite accesul la dosarul său și nu din lipsa unei proceduri de control, care ar fi putut poate sau nu să rezulte cu divulgarea documentelor suplimentare interesatului. Astfel este vorba după părerea noastră, de o cauză în care

constatarea unei încălcări a articolului 8 (art. 8) constituie o satisfacere echitabilă suficientă în scopul articolului 50 (art. 50).

OPINIA DISIDENTĂ A DLUI JUDECĂTOR WALSH

(Traducere)

1. În opinia mea, articolul 8 (art. 8) din Convenție nu este aplicabil în speță. Reclamantul a solicitat informațiile cu scopul de a intenta un proces împotriva comunității din Liverpool pentru despăgubiri; el nu le căuta pentru a apăra sau a exercita dreptul său la respectarea vieții sale private sau de familie. În plus, cererea de față constituie în realitate un recurs împotriva deciziilor prin care jurisdicțiile britanice au refuzat după o examinare în fond de a autoriza divulgarea informațiilor furnizate și colectate în secret.

2. În opinia mea, articolul 10 (art. 10) din Convenție este aplicabil. La prima vedere dreptul reclamantului de a primi informațiile solicitate de la autoritățile publice beneficiază de garanțiile articolului 10 paragraful 1 (art. 10-1). Informațiile solicitate puteau servi pentru acționarea în justiție a interesatului. Jurisdicțiile engleze au frânat dorința Consiliului Municipal din Liverpool de a comunica informațiile pe motiv că o asemenea comunicare ar putea aduce o atingere la confidențialitatea necontestată a documentele în cauză. În viziunea mea, această atitudine reieșea din restricția permisă de articolul 10 paragraful 2 (art. 10-2) din Convenție. De fapt, nouăsprezece din patruzeci și șase de informatori au acceptat să renunțe la confidențialitate și documentele pertinente au fost furnizate reclamantului. Libertatea reclamantului de a intenta proceduri în justiție nu este încălcată și el este liber să-și exercite drepturile sale garantate de articolul 6 paragraful 1 (art. 6-1) din Convenție. El poate propune audierea mărturiilor directe cu privire la leziunile corporale la care a fost supus și să interogheze sau să contrainterogheze mărturiile în conformitate cu regulile dreptului procedural englez. Circumstanța care jurisdicțiile engleze ar fi putut, în virtutea puterii lor de apreciere, să-i permită accesul la documentele solicitate nu modifică interpretarea articolului 10 paragraful 2 (art. 10-2). Întrebarea a fost soluționată în conformitate cu dreptul englez din motive care, în viziunea mea, în circumstanțele cauzei pot fi justificate ca fiind necesare într-o societate democratică pentru prevenirea divulgării informației confidențiale cu referință la un domeniu sensibil al bunăstării sociale.

3. În opinia mea nu a fost încălcată Convenția.